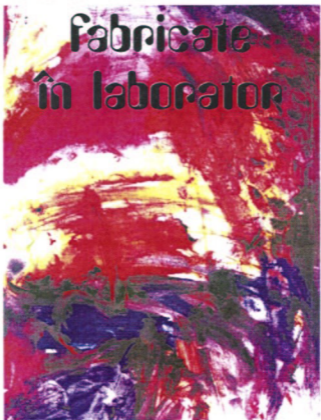

FLORENTIN SMARANDACHE

SENTIMENTE

fabricate
în laborator

Eius

FLORENTIN SMARANDACHE

**SENTIMENTE FABRICATE
ÎN LABORATOR**

Coperta: Mihaela Chirvăsuță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Smarandache, Florentin

SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR - Poemele începuturilor literare/

Florentin Smarandache

– Craiova: Aius, 2000 (Karma & Petrescu)

132 p. : il. ; 21 cm. (Diaspora)

ISBN 973 - 9490 - 26 - 3

© Editura AIUS Craiova.

Toate drepturile rezervate.

Adresa Editurii: 1100 Craiova, Bd. N. Titulescu, bl. 46, ap.7

Tel/fax: 051-196136

ISBN 973-9490-26-3

FLORENTIN SMARANDACHE

**SENTIMENTE FABRICATE
ÎN LABORATOR**

poemele începuturilor literare
(ediția a doua)

**Editions El Kitab, Fès, Maroc, 1982
Editura Aius, Craiova, 2000**

LITERATURĂ MATEMATICĂ

Imaginați-vă că aceste poeme ar fi fost create de o mașină electronică, deși nu sunteți prea departe! Eh, atunci ce-ați fi gândit?

Dacă în cele mai moderne laboratoare savanții fabrică embrioane umane, noi fabricăm suflete. Urmând procedee mecanice se confecționează stări spirituale. Algoritmi programați într-un limbaj evoluat produc pe bandă poezii. Scriitorul îmbrăcat în halat alb veghează la consola calculatorului său crearea acestor sentimente logice.

Este literatură infantilă pentru adulți, sau invers. Versuri liniare rupte din imagini neliniare, ecuații metaforice ale insolitului, sisteme abstracte de gânduri, respirații de o secundă...

Precum FLORILE DE PLASTIC, aceste poeme imită FLORILE NATURALE.

Autorul

(Traducere din franceză de către autor)

De același autor:

Non-Roman, Editura Aius Craiova, 1993

America, paradisul diavolului, Editura Aius Craiova, 1994

Culegere de exerciții poetice – prepoeme – Editions El Kitab, Fès, Maroc, 1982, ed. a II-a. Editura Aius Craiova, Romania, 2000.

In seven languages (translated poems), Editura Aius Craiova, 2000

Destin, Editura Aius Craiova, 2000

Leitmotives, Editura Aius Craiova, 2000

LA MASA – DE – LUCRU A ȚĂRII

Cu penița muiată celest
în lumină:
scriitorii –
la Masa-de-Lucru
a țării.

AM VENIT...

Am venit să pun altoi rugilor
o albă floare,
și să spăl bolnavii
de boală.

Am venit să dezbrac copacii
de scoarța putredă
a unui nume
și lumină să scot
din ochii tineri,
aprinzând trecutul
– călăuza viitorului –.

Am venit cu plină călimara
de litere,
fiindcă locuiesc în
poemul acesta
de pe vremea lui Ovidiu,
iar poezia îmi traduce
sufletul.

(„*Ora planetei*“, 1980)

DATORITĂ

Șerpii se târăsc în locul păsărilor
care nu pot să zboare,
în fiecare seară luna
se logodește
cu umbra care-o luminează.
Munte există datorită prăpăstiilor
care-l ridică,
suferință există datorită pietrelor
cu care arunci în liniște.

Dar poeții nu există datorită poeziei, nu.
Ei ascultă glasul brazilor
transmis de bătrâni
prin ciocârlii,
de pe buzele lor
îngerii vestesc
– cu strigăte de pescăruși
deasupra versurilor –
primăvara istoriei.

**NOI CREȘTEM PĂSĂRI
PENTRU ÎNALT**

Noi creștem Păsări
pentru Înalt
să-nvingem depărtarea:
șoimi
întru a sorbi
tăria –
prunci roșii în obraz
ca bucuria.

**NU-MAI-AM-CUVINTE
SĂ-MĂ-APĂR**

Ca o zdrențuită cârpă
noaptea mă-mpresoară
nu-mai-am cuvinte
să-mă-apăr
voi mi le-ați adunat
pe toate.

În albă făină
plin-de-așteptare
urme las pe unde trec
de Singurătate.

CÂND...

Când te scoli cu burta
umflată de vise,
ca un balon gata să zboare,
și visele ți se sparg •
– coajă de ou – în cap,

când friguri abstracte
intră în tine
până la plăsele,
și te umpli de globurile rotunde
(că semeni mai degrabă
cu un zero absolut),

când aerul pe care-l inspiri,
zgâriat de strigătele purpurii
ale rațiunii
miroase a cavou,
iar liniștea ruginește în ploaie.

nu te lega la frunte
cu batice de jale,
și nu te pleca în afara
timpului tău:
e periculos să sporgersi!

FALNICUL STEJAR LA MATEMATICI TARE

Inocentă, diafană,
primăvara se prezintă
la examen...

Tinere garoafe –
ca eleve de sfoase,
și fluturi de ivoriu –
studenți în biologie.
Stă cu mâinile pe sus
falnicul stejar –
la matematici tare,
volvura cea albă
își ia diplomă
de floare.

DAR...

Am plecat să caut
drumul vieții
(ascuns de arbuștii
ce se vroiau stejari)
și să-l trag
mai la soare,
dar pașii mei
erau prinși în lungi și grele
lanțuri de torturi.
În mine se cuibărea treptat
o caracatiță de groază,
și umbra-mi ținea doliu.
Strivită între gene
lacrima s-a pornit să curgă
în interior.

Încerc să-mi smulg
întunericul dinăuntru,
dar mâinile-mi sunt legate
cu cătușe de eșecuri.

Oglinda feței mi-e zgâriată
de anxietate.

Aș vrea să uit toate necazurile,
dar mă dor cicatricele.

MATINAL

În auroră râul
se trezise
cu un murmur șovăitor,
acum își spăla zgomotos
fața
în propria-i sudoare.

Câmpiile priveau cu speranță
o rază îmbrăcată în bucurii.
Plouase mult
cu flori și
câteva margarete
își scuturau delicat
rochițele albe
de rouă,
iazul - insulă de apă –
scotea gâturi de nuferi
la suprafață,
stânjenei mânjiți de sfială
expediau vederi colorate.

Și eu ascultam
în gând
ciripitul codrilor,
când briza mirosind albăstriu
a mare,
înapoia sufletul spațiilor.

SPRE ALBUL – ABSOLUT –

Singurătatea se așează pe clape
și-ncepe să plângă,
dezghiorate de poveri carnale
sufletele-aliniază apatii.

Fără prezent adânc în timp
mă năpădește un popor
de gânduri.

Vârstele-n albume
puse la păstrare,
mă cheamă-ades
din mine-n depărtare
și pozele pe rând
încep să defileze.
Ochii-mi strigă feeric,
– se-anină-n urechi
cercei de ecouri.

Miroase a tăcere
ninsoarea cu îngeri albi,
apele se scurg în viitor,
voalată de imagini
umbra se înfîge-adânc
în stânca afumată.

O liniște tinzând la limită
spre albul – absolut –
se ridică seara
lângă felinare,
totu-i se dizolvă-n cale,
iar nevăzuții fluturi
ai eternității
îi dau mereu târcoale.

DOAR UN LĂSTĂRIȘ

Doar un lăstăriș de soare
doamne, de mi se ivește!
și mă-năbuș de lumină.
Capul flacăra-mi devine
pe-a corpului lumânare,
iară spiritul mi-aprinde
nesperatele culori,
cred că viața se trăiește
de un miliard de ori!

Cum râul vieții
se tot varsă
în oceanul morții
și știm că nu este mult
până în departe,
să ne-ntindem fruntea lung
spre eternitate!

OGLINZI RETROVIZOARE

Singur pe peron
– în balta așteptării –
mă uit tot înainte
și mereu în urmă văd.
Cai cu boturi mari
de apă
pe lângă mine
trec galop
cu picioarele săgeată.
Cămașa soartei
ruptă-n piept
mi-o cos
cu câteva speranțe.

Și umblă automobilul vieții
pe cele mai dosnice străzi,
în oglinzi retrovizoare
la trecutul meu privesc.

FATA MORGANA

Șoaptele tale
mă îngroapă în păcate
până la brâu,
îmi pierd brațele
prin negura din preajmă-ti.
În grabă verticală spre tine,
îmbătrânesc pe umerii noștri
toate hainele,
mai repede ca floarea
ce seacă în salcâmi.
Durerea devine o vietate
ce ne roade visul
din aproape-n aproape.
Iar timpul (timpul martir)
curge în noi
până dă peste plin,
deasupra veghează
(în locul nostru)
mormintele
– bolnave de gălbinare –.

STEA COLINDĂTOARE

Văzduhul îl strecor
de păsări călătoare
ameteite
de-al înălțimii zbor,
iau foc din ochii tăi reci,
mă împresoară
imaginea ta neclară
ca un voal alb de marmoră,
gândul tău picură
în tremurul vieții mele
și aprinde plăceri
de la viorile din suflet
nestinse,
arunci în față
aerul care-l inspiri
de mătase.
Ca o stea colindătoare
printre nopți,
arunci iubirea
peste moarte.

SINGURĂTATE NEAGRĂ

Cum apasă singurătatea asta
de plumb!
hrănindu-mă cu-al ei cântec
insuportabil,
iar bezna o acompaniază grav
din bas.
Golul creat în mine
atârnă greu
în balanța suferinței.

Și plânge iarna topind zăpezi,
soarele-și pune doliu
o eclipsă parțială.
Ferecată cu un lacăt gros
de mâinile aspre ale destinului
ora moare sufocată în mine.

Doar pe tine, poet al meu
nins de atâtea cuvinte,
te mai văd
ca o plantă stinsă
dulce în noaptea mea
arătându-mi o altă naștere.

(„Ora planetei”, 1980)

TRĂSURA

În goană nebuloasă
a veacului trăsură
o cărare trage
după sine.

Caii vieții șchioapătă
sub frâul destinului
– bolnav de sfârșit –
biciul anii îmi îndoaie.

Se mai învârt
(din inerție)
roțile orelor

cu câteva minute rupte,
până se desprind
de pe osia centrală a omenirii.

Și continuă cursa
înaintea mea.

Pe jos s-au risipit și spițele
ultimelor secunde
din ceasornicul vechi
al pământului.

Acum i-a sărit capacul
dincolo de mine.

CERCURI DE LUMINĂ

Mă scaldă
oceanele vieții
când în față îmi râde
un răsărit,
cercurile lui
de lumină
trec pe lângă mine
cu întrebări abstracte.
Dar inima începe să desprindă
petale de vise
din ochii deschiși,
iar eu alerg să prind
cercul cel mare
al cerului.

(„Ora planetei”, 1980)

ORE DIZOLVATE

Uite cum suspină trestia
în creștetul fierbinte
al amiezii!
Privirea înaltă
a ploilor
topește în mine timpul
cu torente de cascadă
pe muntele fântânii mele.

(„*Ora planetei*“, 1980,
sub titlul «Timp topit»)

SPERANȚE

Razele curate
ale unor speranțe
trag perdelele sufletului,
ochii se-așează să viseze.
Se aprinde
lumina interioară
și arde în afară
pelerina nopții grea
ce înfășoară ziua.

(„*Ora planetei*“, 1980)

SUFLETUL USCAT AL FOCULUI

O amiază dizolvată-n liniște
de sufletul uscat al focului,
ne scaldă c-o privire fixă
și obositoare.

În clocot fierbe soarele –
murdar de râs pe piept,
printre păduri de ființe
își pieptenă bogate pletele,
și varsă aurul topit
prin pâlnia zilei de vară.

Se-nmoaie-n galben pajiștea
și arde în lumină
cu țipete de orgă electronică,
florile băut-au primăvara
și-acum se coc în culoare,
pe retină se imprimă
semnătura de mătase
a porumbului,
grâul își potrivește chipul
într-o cămașă curată
și călcată.

Dezbrăcată de adâncuri
marea-i ca o fată goală,
ceru-i semănat cu păsări.

Orele vin să vegheze
și sunt primite
cu zâmbetul ferestrelor deschise.
Eu tare-aș vrea să fac
o baie de soare!

DE DINCOLO DE SIMȚURI

Stau într-o amorțire
vecină cu somnul pietrei,
printre felii de viață uitate –
iar simțurile se întrepătrund.
Flacăra mea umană,
abia mai pâlpâie,
ca într-o lampă fără gaz.

Vagaboande închipuiri
mă poartă la întâmplare
în lumea absolută
de dincolo de simțuri,
unde ȝamenii se îmbracă
în culorile vii
ale fericirii.
Și în dansul florilor aceste
– sărutate de fluturi –
parcă îmi prelungesc ființa.

(„*Ora planetei*“, 1980)

MORMINTE ÎN CER

De ce alergăm mereu
(chiar în contra-timp)
să ne limpezim fruntea
în fluviul de aer
al cosmosului?
De ce toți
căutăm mormânt în cer?
(deși nu ne împăcăm niciodată
cu sfârșitul!)

Privește chipul meu întârziat,
obosit de atâta goană,
fără nume,
abandonat de Chronos,
strivit în picioare
de caii de fier
al Apocalipsului!

(„*Ora planetei*“, 1980)

TOAMNĂ DE COSITOR

Păsările-au devenit un stol
de împuşcături
care țintesc din lanuri
câmpiile de nori,
frunzele se-nchină la pământ
cu mâinile pline de nervi,
înflorește-n ploi cărunte
ulița îmbătrânită,
se-aud stropii cum bocesc
în cercuri concentrice.

Pe lungimi de unde verticale
un gând îmi sugrumă beregata
cu funii groase de supliciuri,
și curge al toamnei
cositor topit!
Orele cad pe lângă mine
în circumferința durerii
și-mi supraviețuiesc surd
– pe jumătate în nadir.
Se văd țâșniri de trepte
în glasul meu
pe care urcă jalea
spre steaua mea,
steaua
tristeții
ce singură-mi străluce.
Cerul se închide-n
juru-i.

EGLOGĂ

Casele călcau la-n tâmplare
marginea mută a străzii,
câinii cu botul de lună
azvârleau strigăte și bolovani
din gură,
cu trompete arămii
din creasta cocoșilor
ieșea răsăritul.

Copacii cu vârsta ciuruită
de inele,
uitaseră de mult
plictiseala galbenă
a frunzelor,
și-nchizându-se în iarnă
vântul îi trăgea
de urechile goale.

Păsările-nalte se cățarau
pe frânghii subțiri
de raze
dezbrăcându-se în cer
de umbră
zăpada să n-o maculeze.

- Un ciorchin de note
în depărtare
se prindea în melodie,
o lunecare de căprioare
și-un cerb
cu vârsta agățată
pe crengi noduroase
rupte în cap,
serveau drept ambalaje
la melancolie.

RĂDĂCINA INIMII TOPEȘTE COARDELE LIREI

Astrul într-o eclipsă
s-a îndoliat
și vechiul rulou
al lui Saturn
apasă pe oameni.

În mătasea unei sălcii
rădăcina inimii
topește coardele lirei
în elegii.

Planta amintirilor
își apleacă umărul.
Deci, voi închiria
plăpându-mi tinerețe
viselor.

DRUMUL SPRE LUMINĂ

Natura sforăie prin bălți
cu orăcăit de broaște,
prin grădini de zarzavat
pepenii umflați de lene
își strâng fustele
de vrej
să meargă la culcare.

Dintre păduri venind
o peșteră de smoală
și-arată dinții albi
de stalactite
rânjind la mine,
ea îmi reamintește
că drumul spre lumină
trece prin întuneric.
În luptă cu tăcerile
și gândul
am rupt în bucățele mici
de amintiri
întreaga zi de ieri.

CONFESIUNE

În mine-au loc cutremure
cât muntele
de-adânci,
și viața ca un leandru
se scutură
de zâmbete.
Pe tabla neagră
a disperării,
cu mâini nesigure
mai scriu
câte-o iluzie.
Și-atâta vreme-am îngropat
în căutări,
și portrete-am ridicat
Melanholiei!
Acum mă simt
ca o închisoare
a sufletului meu.

HIPERBOLE DE SOARE

Astronauții cără Luna
pe Pământ,
rupând din natură
hiperbole –
de soare.

La margini desuete
de mileniu
urma frântă
a zborului venust
sângerează dulce...

Și fi-vom viața-ntreagă
doar sportivi:
săritori în Înălțime!

ADORMIRE

La fereastra ta
iubito,
sună lumina
luceferii s-au coborât
lângă tine
pe coama unui gând,
rândunica înalță
o undă albă din frunte-ți.
Un trandafir roz
rodește acum
din pântecul tău,
ochii-ți de piatră
scapără scânteii
în neant.

DESCHIDERE SPRE INFINIT

Sub ploaia dimineții
– deasă în imagini –
se umple izvorul meu
de apa-vie a tinereții,
și absorbit de marea cerului
în mine se desface
o floare
proiectând corole lungi,
clătinațoare;
degetele îmi ating
zborul turturelei.

Năzuința
spre a-mi dărui chipul
unui zeu,
prinde cuvinte
deasupra morții.

Noi întotdeauna
vom urca prin păsări,
și eu scapăr cremenele
gândirii curate
să-mi aprind ființa:
făclie zborului spre
infinite!

PĂUNIȚĂ

Siluetă inundată de liniște
păuniță înecată în plete negre,
tăișul zorilor cu ochi albaștri
îți inventează statuia!
Ochiul se deschide în mirare
și dragoste picură
din inima ta!
În baletul solzilor de lumină
ai fericirii
îți respir ființa vaporosă.
Buzele-ți umezite
vor să fie sărutate,
mâinile albe
îți ascund taina stelelor,
al tău glas
culcat în iarbă
revarsă din viitor
cursul vieții mele
în niagare.

LAMENTAȚIE

Din sfere necuprinse
ploaia învie lacrimi
de multă vreme stinse.
Trăsnetul ca un dragon
– în seară,
cu gheare curate,
varsă bale afară
născând înfrângeri mute.

Natura toată se jelește
când al ei soare
i-aduce noaptea...

Oamenii,
care de la zei
viață au furat
ca niște prometei,
se vaită
când spațiu-i înghite,
când a timpului funie
puternic îi gâtuie.

(„Ora planetei“, 1980)

PICTURĂ

Ziua dizolvase de mult
întunericul,
și-acum întindea
șerpilor coștii la soare.

Lângă păduri umblate
de ciuperci
ogorul țesuse lanuri.

Doar azuria mare
cu părul răvășit
de pescăruși
țipa în disperare.

O CREANGĂ DE PRIMĂVARĂ

Poema albă a vremii
atârna în priviri
o creangă de primăvară:
un vals al renașterii
dădea zvon ferestrelor deschise.
Soarele se storcea de lumină;
dizolvându-se albastru
umplea răsăritul pe jumătate de cer.
Vântul adia ceară topită,
se deștepta somnul pietrei,
gâzele arborau imaculat
drapelul umbrelor ușoare.
Mâini pline de mângâieri adormite
goneau neliniști de fată mare,
și-al vieții mele pom tânăr
își scutura versurile albe
– de zăpadă,
și înflorea în visare.
Din depărtare, la mine
se uita un zeu,
iar visele nu mai existau
decât în realitate.

ANI DE NELUMINĂ

De-ai ști ce mult mă strânge
iubirea ta!
Hai să bem din paharul
împăcării noastre
până dragostea nu ne va ucide!
Să dăm tristețea jos
din rame,
și tăcerea dintre noi
s-o dezbrăcăm c-o șoaptă!
Coboară-ți de pe față
indiferența toată,
să învelim cu ea
a noastră supărare!
Te rog pornește-n grabă
că depărtarea dintre noi
se măsoară în ani
de nelumină!

ASFINȚIT

La orizont în asfințit
materia sângerează.
Treptat îmi intră noaptea
în cap
așternând tristeți pe față.
Valurile-ncep să plângă
în oglinzi de păcură,
și gerul își clănțâne
dinții de-ntuneric.

Imaginea îmi biciuie ochii.

ZORIN

Când își începe rondul
ziua cască subțire
din buzele dimineții
arătându-și goliciunea,
auzu-i se lovește
de un plâns interior –
un plâns roșu
cu lacrimi de rouă
al macilor,
și gura-i sloboade
cascade sonore
aruncând țipete de lumină
spre trecutul negru
ce o mai strânge încă.
Oamenii se grăbesc
să-i soarbă culoarea.
În tresărire de codri,
ciutele se desfac din somn
pornind să-i pască
verdele din privire,
și albinele învie
în mirare galbenă
polenul florilor
căzute în leșin puțin

MASCĂ SUFLETULUI

Nepăsătoare, te scalzi
în apa oglinzii
cu pescăruși în păr,
și vocea rămasă
într-un sonet,
iar eu alerg
să-ți beau frumusețea.

Printre snopii blonji
ai soarelui
îți apare chipul
ca o mască
pusă sufletului.
Mi-e dragostea
un mugur înfiorat
de primăvară,
am să botez această clipă
cu numele tău de stăpână
a flotelor de flori.

Pe planul iubirii tale
înclinat încet
spre despărțire,
se frânge linia punctată
a fericirii mele
(mare cât un zâmbet).

Văd prin lucruri înainte
surgerea plăcerilor
imposibile.

Sugrumat de himerele
care mă vizitau ades,
locuiesc singur
în coșciugul din mine.

TRÂMBIȚE ROȘII

Dimineata ieșea
pe ciocul cocoșilor,
și vesteza repetându-se
îmi picura miere
în urechi.
Noul început
își arăta chipul
în oglinzi de ceață,
și cobora încet
pe scări de zări.
Sub trâmbițele roșii
ale razelor primare
tăcerea fermenta ușor.
strâns ca o Bastilie
eu mă păstram în mine
așteptând ca din ruine
să mă revărs afară.

ȚIPETE VIOLETE

Își revarsă zorile
burduful mic de lapte
și sting stelele.
Liniștea de-aseară
(împroșcată
cu țârâit de greieri)
se sparge în cioburi mari
de țipete violete.

Deschid un ochi, alene,
din mine –
din străfunduri,
și pupilele se-ntind
în fața mea
pe odihnita plajă.
Simt cum mă luminez
pe dinăuntru
de parcă ombilicul
mi-este legat de soare.

DOLIU

O tensiune electrică
între polii planetei
și se pornea viscol
de lupi,
își încruntase iarna
sprânceana de gheață
și lăsase doliu
de zăpadă.

Doar bezna acompania
grav
coardele lungi
ale nopții
răspândind mirosul
umbrelor adormite,
(un ochi afară
pe jumătate închis
lăsase luna,
celălalt sărea-n ecou)
și încet,
liniștea capitona pereții
din univers
cu șoapte
iar ninsoarea toată
se apleca în tăcere.

DINCOLO DE VIAȚĂ

Lupta a-ncetat,
e pace.
Bărbatul merge în uitare,
lumânările visează...
Surâzători morții
au gravat
o liniște de piatră
dincolo de viață.
Trupul care a trecut
de-a sufletului strânsoare
s-a golit de timp,
de spațiu
și se adâncește
în oglinda albei nopți
către nemurire.
Ceara suferințelor
s-a topit în cimitire,
abisul îmbată
în muzica tăcerii,
iar dansul crucilor se-nalță
ca un strigăt către
veșnicie.

CHEMARE

Pluteau pe tăcere
gândurile toate
când am ieșit afară
prin simțuri:
dealul se urcase la cer
pe frunți rămuroase,
tricotau de zor frunzele,
în sertare de narcise
sălășluiau mirosuri colorate.
M-am chemat la tine
(pentru-a câta oară?)
pe o garoafă îmbujorată
în care-ți uitase-i chipul.
Ca un turn mă priveai
cu încordare de albastru
din depărtarea-ți
ce atârna greu
de gâtul meu.
Și îți luasem glasul
pe banda inimii
– la indigo –.
Versurile ce îți dedicam
se lipeau de boltă
rămânând în amortire.

COPILĂ

Ti-au înmugurit sâni
pe crengile
anilor tăi cruzi,
degetele razelor
îți răsfață
mica frunte
a dimineții,
pletele îți ning
umerii de cristal,
se scurg picăturile blonde
de rouă
din lacul ochilor tăi,
și lacrimile mele
cresc fructul albei iubiri.
Vino să scuturăm
petalele negre
ale neîmplinirii noastre
în câmpul uitării!

MĂSURĂ A DISTANȚEI DE LA MINE LA MINE

Ooh, Tlazolteoti –
măsură a distanței
de la mine la Mine...
în visul meu de-atâtea ori
fi-voi un beat,
tu ești Nimic și ești un TOT:
sâni năvălind
în palma mea
ca doi vulcani aprinși,
pași dezveliți,
mici și răzvrătite mâini.

Ca soarele-mai-mult
în ochii mei
lumina ta creștea-vă!

**MAI OAMENI LUPTĂTORI
NICI CĂ EXISTĂ**

Xiquani
care provoacă la duel
eternitatea
(mai oameni luptători
nici că există)
se reazemă puțin
de zare –
în spate
cu desagi plini
de lumină.

VREME-PROBABILĂ A SUFLETULUI-DE-MÂINE

În brazde adânci
respiră primă-vară,
zarea-se-frământă
ca un aluat de cocă,
se-nmoaie bălțile
în stuf și păpuriș,
fluturii se-așează-n caiși
înflorindu-i.

Stau în prag să calculez
vremea-probabilă
a sufletului-de-mâine,
din numai câteva grăunțe
de împliniri
cresc herghelii
de vise.

PLÂNSUL FLĂCĂRIILOR PALIDE ÎMPLETICINDU-SE BETE

Ninge fără oprire,
ai clipelor-fulgi
se-aștern adânc
pe frunte...
și tot răul vine de Sus!
Un viscol uman
pornește Ninsoarea nebună.

Ascult în cameră plăci
cu muzica
închisă în ele,
în sobă privesc
plânsul flăcărilor palide
împleticindu-se bete.

IUBESC DORUL MEU DE TINE

Între tine și mine
distanță
de-o toamnă.

Între mine și tine
altfel,
drumul de iarnă
îndepătat foarte –
la mii de versuri
lumină...

Dar iubesc dorul meu de tine.
Iubesc infinitul!

UN COPIL AL ÎNCEPUTULUI

Biblioteca-de-plante
a luncii.

Ho ho te de frunze.
Ghimpii ne-nțeapă
străini –
ai razelor.

Cu poalele-n brâu
se iscă
lumina.

Fierbinți imagini
încă fumegă, încă...

Acolo locuiesc eu –
un copil
al Începutului.

SE CREȘTE ÎNĂLȚIMEA DIN ATOM

Orduriere culori adună
crepusculul,
viața
spânzură de-un felinar.

Se crește înălțimea
din atom,
Nu o vei mai poate
ajunge.

MĂ ISPĂȘESC CELOR DIN URMĂ EMOȚII

Trup uscat
din care se scurge
ultima picătură
de suflet.

Cămări golinde
ale simțurilor.

Mă ispășesc
celor din urmă emoții
întru așteptarea mea,
inima în Nifelheim:
grotă
cu amintiri.

ÎMI PUN SUFLETUL ÎN PUPILE

Dintr-un aeroplan coboară
fotografii solare.
Invizibil contractându-se
până la alb.

Eu îmi pun sufletul
în pupile.

Cu timide glasuri
rupte de pe buze
oamenii și-aruncă
masca-noapții
de pe față.

**VRĂBII MICI SE-AȘEAZĂ
PE LIMBĂ ȘI MI-O ROSTESC**

Umblă prin crânguri
eretice cânturi –
cu viteza frunzelor.
Crinul râde aproape
cu gura la urechi.
Ridicate în extaz,
roze petale
făcând
un fel special de infarct.

Dintr-un brad înalt
licențiat în drept
vrăbii mici se-așează pe Limbă
și mi-o rostesc...

ÎNALTE AUTOSTRĂZI ÎN POZIȚIE DE DREPTI

Înalte autostrăzi
în poziție de drepti
printre
plopi de Canada
cu trupul fragil
și capul în nori-
Fire electrice grele –
de lumină atâta,
pe care zilnic trimit
un vis –
ambasador la soare.

**COLCĂIE DE VIERMI
LUMINA ÎN SOARE**

Colcăie de Viermi
lumina în soare –
ca un palid cadavru
putrezind pe căldură,
negura zace
prin mucegaie
întru-a lui Tiamat
cameră udă.

DEPARTE SÂNT DE MINE LA KILOMETRI LUNGI

Mă vizitează din-afară
putreda boală,
cu acte în regulă
mă vizitează.

Departe sunt de Mine
la kilometri lungi
de îndoieli.

Colericul crivăț
cu mâinile-i de gheață
mă strânge la piept.

VISCOLUL FLUIERĂ-N BISERICĂ

Limită de întuneric

Își dau cu degetele-n ochi
stelele,
abstrus luna urcă însă
cu albe bandaje la cap.

Aglomerate
pe margini de rigolă
nămoale,
cu tăpile crăpate.
Prin sparte lucarne
viscolul
fluieră-n biserică.

DE PE OBRAZ ÎȚI ȘTERG SUSPINUL

În razele dintâi
mânjit
de pe obraz îți șterg
suspînul.

Închid ochii
și te privesc,
de mine-aș vrea
să-mi uit,
din căderi-de-noapte
inimă îți flutur.

ÎNCOTRO CREȘTEȚI VOI, COPII?

Pornesc izvoarele
cu sorcove
de flori.

Arborii se înalță
bătuți la cap
de vânt,
frunzele

vorbesc pustii.

Din pământ, din iarbă verde
se ridică lăstari.

Încotro creșteți voi,
copii?

CÂND ÎN SEARĂ PLOPUL E UN SACERDOT

Când în seară plopul
e un sacerdot
străvezia lună
– jumătate roasă
de ai nopții
viermi –
se-nmormântă dulce
printre norii ceia
de turtiți atâta
parcă dumne-Zeul
le-a pus mâna-n cap.

**DACII CARE DORM
SE AUD TRĂIND**

Noaptea
comite un înainte.
Cu litere de-o șchioapă
se tipăresc în cer
stele,
pe câmp greierii
ridică mânăstire
de tăcere.

Doar prin cetăți
de Ruine,
dicii care dorm
se aud trăind.

LUCRURI TOATE MĂ DOR

O cioară cu noaptea
pre aripi.
Ne biciuie pe umeri
austrul –
marele suflet
care pulsează
în univers.

Se-ntinde clisos noroiul –
al plânsului,
pe față.
Lucruri toate
mă dor
până în măduva oaselor.

SOLITUDINEA DE IARNĂ A UNEI ORE

Șosele zugrăvite
în plopi
pre câmpuri alterate
de clisă.
Solitudinea de iarnă
a unei ore,
și știrbă
luna vine –
de mână cu Ereshkigel.

Alerg pe străzi să mai culeg
o plasă plină
de cuvinte.
Mă-ngrop apoi
întru de aur vise.

ÎȘI STOARCE PRIVIREA DE ALBASTRU

Își stoarce privirea
de albastru
calea întru tăiere,
nu mă aude
din sunete
de multe.

Veșnică mie
întristarea
și gândul zdrobit,
veșnică mie
căutarea
întru jurământ.

Pieri-voi în acest blestem!

PE STRADĂ ÎMBRÂNCIND FLORILE

Casete umplute ochi
cu melodii,
în casetofoane muzică
mestecând.
Turnate în tiparele reci
ale creierului:
sentimente
și vise
decupate din jurnale de cinema.
Pe stradă îmbrâncind
florile...

PESTE TOT AVEM UN ÎNCEPUT

Amețite-frunze
de-a ploii
sărutare,
din soare-colorat
calde-simfonii
ce înalță cerul,
și peste tot avem
un început.

Curg în mine
gând,
sunete alergând
tropote de cai
se-nfig-în-ecou.

**PRIVEȘTE ÎN TINE
INIMĂ ÎȚI SUNT**

Sufletu-ți sună
în foc Iubirea dă,
fusta înflorește trupul
mutând primăvara
în acest loc.

Privește în tine
inimă îți sunt,
stindard-de-urale
pe frânteles versuri,
și o muzică-tensionată
ce nu moare!

FIECARE OM CARĂ-N SPATE O CRUCE-I

Înaintează cu spatele
mioape vise –
cu peruca pe față,
a nopții.

Pielea se crapă,
a vântului.
Pioasa tornadă
ridică temple
de aer.

Fiecare om cară-n spate
o cruce-i...
după rang.

ÎNTUNERICUL MĂ LEAGĂ STRÂNS LA OCHI

Se tencuie bolta
cu nouri,
prin ape-adânci
oglinda seacă,
mă învecinez la apus
cu Orcus,
căci întunericul
mă leagă strâns la ochi.
Cu miros de putregai
în nări
pustiile
sleiesc pe drumuri.

ESTE CERUL PENTRU STELE UN GROPAR

Ca o deschidere
de-abis
pare marea-n sinea ei
și-o prăpastie întoarsă
muntelededor.

Este cerul pentru stele
un gropar,
iar cometele tămâie
la Pământul scufundat
în univers.

TOȚI BRAZII DE LA NOI COBOARĂ ÎN FECIORI

Se văruie obloane
în lumină,
un trandafir în piept
se-așează zorii.

Cu pleoape căptușite
între a somnului vată
aluneci în Neființă.

Te-adapă maica ta
cu viață
din sânul ei răscopt,
toți brazii de la noi
coboară în feciori.

DIN CASA CU FERESTRE SPRE IARNĂ

Din casa cu ferestre
spre Iarnă
după al meu strigăt
de copil
în alergare.

O-ntindere-de-umbre
ajunsu-a pământul,
se țese patul propic
durerii adormite
și ochii-s unși
de o plânsoare.

**AȘ VREA SĂ FIU UN GEST
DIN NEMĂRGINIREA TA**

Sunt paznicul de la intrare
în inima ta,
trupul lui Zeus sortit mi-e
rug încins de patimi.

Aș vrea să fiu un gest
din nemărginirea ta,
și sunt veșnic
de Hermes vândut
la târgul cu tristeți.

...Ajugem în vama rea
a iernii –
bătrâni
cu fețele-în-zdrențe.

GÂNDURI ADUNĂ ÎN LUMINĂ

Știința își scoate
capul
din eprubete.
Savanți,
care mâna de la spate
timpul
și gânduri adună
în lumină,
își așează creierul
în ordinatoare.

SE SCUTUR FRUNZELE DE NOAPTE

Trag de funii albe
răsăritul
pe fereastră.
Lumina
pardosește încăperea.

Se scutur frunzele
de noapte,
ci berzele poartă pe aripi
înălțimi,
pe stradă trece o femeie
și mă trage
de priviri.

**SE ADUNĂ, LUCRURI TOATE,
ÎN SEMINȚE**

Grăunțe în ogor
își dumică țăranul
și Gaea îl urmează.
Plugul pământul dilată.
Se adună, lucruri toate,
în semințe.

Galben-ca boala
soarele
fardat la față
se uită chiorâș
întru blânde câmpuri
asudate-n bălți.

FETE CU PÂNTECUL COPT

Dintr-o ceață
de parfumuri
livada ne întâmpină
cu râsete-de-muguri.
Pe bolta-i de sticlă
soarele rostogolește
într-un ungher-de-vise.

La odăi în geam
fete
cu pântecul copt
suspină-n plete lungi
de lacrimi,
pruncii lor vor
a nu mai se naște.

COBOARĂ GLASUL RĂGUȘIT AL TOAMNEI

Dintr-o talangă ruginită
coboară glasul răgușit
al Toamnei,
cuțoriile
au rămas închise.

Dimineața-dis
rochița-i de răcoare
respiră-n falduri mici
de brumă.

Astrul mic raze
își rupe,
lumina
ofilește
în iarba de pe piscuri.

SEMINȚELE EXTRAG SIMBOLURI

Râsete de
fructe coapte
în câmpie
la marea sărbătoare.
Semițele extrag
simboluri.

Octombre trece
peste noi
cu bocanci
plini de noroi.

DIN SEVA DULCE A TRUPULUI

Să stoarcem din noi,
din seva dulce
a trupului
molecule șuvoi
de dragoste
în fiecare poezie scrisă!

Ca o stea-cu-suflet
Metafora
curățe vremea
de rugină,
trezească simțuri adormite
în calculatoare.

GHIMPII RECI AI UNUI PLÂNS

Cu scamele-durerii
pe față
stau în oglindă
și torc
vise deșarte.
Spatele-i lăsat sub greutatea
gândurilor negre,
Suferințele
privesc peste umărul meu,
ci-n ochi mă-nțeapă
ghimpii reci
ai unui Plâns.
De aproape Hades
mă privește fix.

ÎN BRAZDE SE COACE PĂMÂNTUL

Cărările bat
copitele de cai,
în brazde se coace
pământul
și pomii se așează
în fructe

Dintru al spicelor lan
de lumini,
un arc
de mușchi încordat:
o lăcustă.

**LEBEDE PRIVESC
LA TELEVIZOR**

Imaculații nuferi
sorb laptele
din soare,
lebede
distinse și aristocrate,
pe ecranul apei
privesc la televizor.

PORTI DE STICLĂ ALE CLIPEI

Țâșnesc din arteziene
flăcări înalte
de apă,
mai multe.

Marea bronzată
plesnește pe țârm,
se scaldă
sălbatică rațe –
cu fundul gol,
în loja verii se-alungă
brize ușoare.

Visător pe valuri –
porți de sticlă
deschid eu,
ale clipei.

PLASA-DE-NERVI A ZILEI

Răgușit suflă
cocoșii
în balonul edenic
al răsăritului.
Luminile desumflă
noaptea –
placid,
și arborii se-nfig
în culoare.
Se-ntinde invizibilă
plasa-de-nervi
a zilei.

Dragii mei, vă poftesc
la soare!

**SÂNI ÎNȚEPAȚI
CA DOUĂ COARNE DE MIEL**

Precum o frământă apă-ți
trupul fierbinte
cu sâni înțepați
ca două coarne de miel
și dulci picioare
de lebadă naltă.

Afară de tine
ce frig e,
sufletul meu!

ADIERI UȘOARE SUFLAU NASUL TARE

Săgeata unui iepure
pe câmp,
proiectilul unui vulture
în zbor...

Prin trestii candid
adieri ușoare
suflau nasul tare,
apa salmastră
făcea spume la gură.

Fluier după fluier
înghițea, înghițea
ciocârlia...

Am ieșit și eu afară
să mă cresc Nițel.

ÎN URMA ZBORULUI SPRE CULME IARBA CREȘTE INVERS

În urma zborului spre culme
iarba crește invers...

Precum un elefant
inert
se duce fluviul
să moară –
bocitoare pe margine
sălcii,
în haine zdrențuite.
De maci lehuzi
câmpia
dă în cancer.
Nămolul
scurmiă cu râțul
pădurile.

**PÂNĂ TIMPUL
NE FUMEAZĂ ȘI ULTIMA ȚIGARĂ**

Să ascultăm
cum foșnesc în lume
știrile
cu solzii lor luminoși!
Literale în ceasloave
mai încă ard!

Să pescuim mereu larve
din Râul cunoașterii
până Timpul
ne fumează și ultima țigară
și rămânem singuri,
ultimii martori
ai vieții noastre
și nici atât!

ÎN FLORI POIENILE SE PRIMENESC

Urcă muntele pe brazi,
un soare se înfige-n cer,
în flori
poienile se primenesc,
pe tonuri-de-pietre
tăcere a silabisi
pârâul începe.

Mici explozii
prin păduri:
timidă la început
o viorea răsare,
într-un trandafir
de zâmbet
gura ți se sparge.

CU PAȘI FUNEBRI DE TRISTEȚE

Felinare cu veșmânt
de seară
și lumânări jelindu-mă
se lungeau ușor
în așteptare.

Cu pași funebri
de tristețe
în zile gălbejite,
ofilite-în-spital,
alunecăm câte puțin
în moarte,
căzând din viitor.

NERVOȘI STEJARI CU NASUL PE SUS

Munte risipit în turmă
de arbori:
nervoși stejari
cu nasul pe sus
stăpâni
ai azurului de pre pământ,
pini ciufuliți
puroiați
în rășină...
Și málul alături
lânced prin bălți!

DESCHID CARTEA UNEI CLIPE

Cu râuri continue
plouă,
ore bolnave
se sparg pe trotuare:
stropi
de suferință.

Prin sobe flăcările
râd
de după gratii.

Deschid cartea
unei clipe
și aripile păsării
de hârtie
mă izbesc
peste ochi.

**DIN RĂSFĂȚ
DE GURĂ MICĂ**

Pline-de-iubire
buzele
în valuri se ridică,
din răsfaț
de gură mică
parfumate
vorbele răzbat.

Înot ușor
în ochii tăi
de afrodită
și șoapte-aburinde
sparg
pe a mea limbă,
în inimă descopăr
o intrare
de Lumină.

**MĂ ALEGE
DIN DURERE**

Din pământ răsare
trista apăsare,
mi-a devenit Zarathustra
un dușman,
zilele aștept
să curgă
așezat
pe treapta lor.
Mă alege
din durere.

ÎN LEAGĂNUL DULCE AL SPERANȚEI

Înspre Miază-Noapte mă învecinez
cu somnul
o, dragul meu somn.

Înainte de lume,
de trezirea ei,
trag o raită
prin copilărie.
În leagănul dulce
al speranței
mă dau.

Pe străzile labirinte ale orașului
îmi port de-a dura
întreaga viață
spre Miază-Zi...

BALTĂ DE CULORI

Vara în privighetori
își descarcă
vocea
și așează-n plai
baltă
de culori,
strânși de Hefaistos
tăciuni de focuri
ârd
în maci.

Ca sălbatice animale
ce au hibernat
plăpânde-sentimente
ieșit-au la plimbare
vagaboande.

SE PRIMENESC POMII ÎN MUGURI

Umflat de seve
e ogorul
dospitu-s-a
și-i semănat
în aur,
un astru-călare
trimis de Apollon
își scarmână barba
de raze,
se primenesc pomii
în muguri,
o libelulă umblă
goală.
Din parcuri
primăvara în miresme
se topește,
ci Euterpe muza
își începe jocul.

ÎȘI RIDICĂ FAGII FLUIERELE-N VÂNT

Privește afar
de-ți spală ochii
cum zilele
se coc la soare.

Își ridică fagii
fluierele-n vânt,
pârâul memorează
al său mers nervos,
se așterne liniștea
pe stâncă
și valuri-umflate
ale munților
se încrețesc
în brazi.

ȘI DRAGOSTEA-ÎN-VALURI MĂ ÎNEACĂ

Ți-s atât de adânci
ochii
de amețesc privindu-i,
fragile buze
se ridică-n șoapte
de veneră,
iar dragostea-în-valuri
mă îneacă.

Prin ai tăi pași –
explozii-mute
de garoafe
din rochia foșnind
pe trup –
te cheamă Cerul
și muzica răsare lin.

LASĂ IZVORUL SĂ SE BUCURE DE APĂ

Ah, noaptea încet
ne omoară,
și-atâtea sunt lacrimi
de flori...

Dar omule nu-ți vinde
clipa,
zeița Fortuna e naltă!
Lasă izvorul să se bucure
de apă!

SCHIJE DE GÂNDURI RĂSFRÂNTE

Culorile
au adormit uitate
în petale,
prin jur se ofilește
bolta
cârpită-n câteva pete
de soare,
cu cosițe afumate vine
noaptea
și-a ei limbă aspră
ne sărută.

Schije
de gânduri răsfrânte
țâșnind din noi,
a cere caută revanșă
timpului.

CU PĂRUL VĂLVOI ARBORII ÎNLEMNESC

Păduri-de-frunze
pe ramuri
în voci egale, liniștite,
omizi călătorind clandestin
în fluturi.

Tammuz în tinerețe

Plină de praf pe tălpi
și gârbovă,
pista se frânge la cot.

Crâng împășărit

Cu părul vâlvoi
arborii înlemnesc
în imagini.

CU VERSURI IERBOASE ȘI GĂLĂGIOASE

Cu tancuri-albastre
pătrunde amiaza
în priviri,
cu versuri
ierboase și gălăgioase
de rândunele mici.
Căzute în extaz
de fructe rumenite
semințele călătoresc.

În straie subțiri
se schimbă
fregatele pe mare,
și eu inima mi-o pun
pe față.

ÎN TIMPULTĂCERII NEGRU

O privire-ntunecată
noaptea
smulge ochilor,
ai ei colți sugrumă
zile.
Pierite pre câmpie,
ape.

Se ascund în seară
casele
în timpultăcerii
negru,
și licuricii aprind
bezna,
doar al meu biet suflet
prinde
posturi străine.

STRÂNGE ÎN BRAȚE COPILĂRIA UNUI BĂIEȚEL

– mamei mele –

Cu ochi dospți
de somn
și tinerețe bătrână
pe fruntea ei lipită
o elegiacă femeie
strânge în brațe copilăria unui băiețel –
o elegiacă femeie,
tovarășă
a legănatei flori.

ÎN BARBA LUI CRESCUT-A TIMPUL

S-a profilat
pe umbra vremii
vrând spațiului să-i dea
chenar
din împliniri,
și-n barba lui crescut-a
timpul –
că ceasuri
ruginit-au
scăldate-n râuri
de pe frunte.

Auzul i-a rămas
într-o română.

CU LOPATA STRÂNGEM GÂNDURI

Lanțuri scabroase
de frig
legate de picioare,
ermitaje se adun
în noi.
Cu lopata strângem
gânduri
întru visare.

DE SMULGI BUJORILOR CULOAREA

Îți crește tinerețea
în obraji
de smulgi bujorilor
culoarea,
al-ochilor-tăi-doliu
pe inime se pune.

Au, pletele-ți nasc
o nouă furtună.
Din Olimp cobori
și nu-ți mărturisești
iubirea,
că floarea ține-n ea
parfumul
precum o-nchisoare.

(„*Orizont*“, 20 noiembrie, 1980)

CU MESERIA PURTATĂ ÎN DIPLOMATE

Dintru birouri pline
de odihnă,
burocrați –
cu meseria purtată
în diplomate –
închizând oamenii
de vii
prin arhive.

**MĂ RISIPESC ȚINÂND DE UMERI
TINEREȚEA TA**

Salcâmul își pune coroana
șarmant
ca un rege
întru stăpânire-de-sine.
Inegale garoafe rămase
grele
de culoare atâta.

Mă risipesc ținând de umeri
tinerețea ta.

PRINTRE FLORI RESPIRĂ TRUPUL-DULCE

În ochii tăi
e multă zare –
lumina
o citesc,
și părul tânăr
ce învie
sub aripile lui Eol,
printre Flori respiră
trupul-dulce.

De lungi plăceri
învăluită,
în a ta umbră
cruzii ani se-adun
sub împletituri de cute,
pân mușcăiesc.

OAMENI PRĂFUIȚI DE GRIJI

Bătrână gloabă și bolnavă
e soarele pe cer,
grăbiți pe trotuare
oameni prăfuiți
de griji
își leagă la picioare
umbra.

Toamnele acestea aduc
în ele
un spital –
cu perdele galbene
de frunze
la geam.

SUPLIMENTE DE LUMINĂ

Venea strânsă
noaptea
în gura unui corb...

împlinită și gravidă
luna
în cămașă de noapte,
cu impudice picioare
stele infatuante,
dolofane.

Sibilin ne-am ridicat
a cere
suplimente
de lumină.

**LA MASA MEA EU SCRUI
MAI SCRUI**

La masa mea eu scriu
mai scriu
și-mi spăl condeiul
de rugină
în melodia unei ciocârlii.

SENTIMENTE FABRICATE ÎN LABORATOR

Toate lucrurile-ncep
și se termină
în noi,
cutia craniană a ajuns
o colivie
în care-nghesuim
Sentimente
fabricate în laborator...
și zilnic trecem
pe sub tunele
de cuvinte.

Cuprins

Literatură Matematică	5
La masa – de – lucru a țării	7
Am venit.....	8
Datorită	9
Noi creștem păsări pentru înalt	10
Nu-mai-am-cuvinte să-mă-apăr	11
Când.....	12
Falnicul stejar la matematici tare	13
Dar.....	14
Matinal	15
Spre albul – absolut –	16
Doar un lăstăriș	18
Oglinzi retrovizoare	19
Fata morgana	20
Stea colindătoare	21
Singurătate neagră	22
Trăsura	23
Cercuri de lumină	24
Ore dizolvate	25
Speranțe	26
Sufletul uscat al focului	27
De dincolo de simțuri	29
Morminte în cer	30
Toamnă de cositor	31
Eglogă	32
Rădăcina inimii topește coardele lirei	34
Drumul spre lumină	35
Confesiune	36
Hiperbole de soare	37
Adormire	38
Deschidere spre infinit	39

Păuniță	40
Lamentație	41
Pictură	42
O creangă de primăvară	43
Ani de nelumină	44
Asfințit	45
Zorin	46
Mască sufletului	47
Trâmbițe roșii	49
Țipete violete	50
Doliu	51
Dincolo de viață	52
Chemare	53
Copilă	54
Măsură a distanței de la mine la mine	55
Mai oameni luptători nici că există	56
Vreme-probabilă a sufletului-de-mâine	57
Plânsul flăcărilor palide împleticindu-se bete	58
Iubesc dorul meu de tine	59
Un copil al începutului	60
Se crește înălțimea din atom	61
Mă ispășesc celor din urmă emoții	62
Îmi pun sufletul în pupile	63
Vrăbii mici se-așează pe limbă și mi-o rostesc	64
Înalte autostrăzi în poziție de drepți	65
Colcăie de viermi lumina în soare	66
Departe sânt de mine la kilometri lungi	67
Viscolul fluieră-n biserică	68
De pe obraz îți șterg suspinul	69
Încotro creșteți voi, copii?	70
Când în seară plopul e un sacerdot	71
Dacii care dorm se aud trăind	72
Lucruri toate mă dor	73
Solitudinea de iarnă a unei ore	74
Își stoarce privirea de albastru	75
Pe stradă îmbrâncind florile	76
Peste tot avem un început	77
Privește în tine inimă îți sunt	78
Fiecare om cară-n spate o cruce-i	79
Întunericul mă leagă strâns la ochi	80

Este cerul pentru stele un gropar	81
Toți brazii de la noi coboară în feciori	82
Din casa cu ferestre spre iarnă	83
Aș vrea să fiu un gest din nemărginirea ta	84
Gânduri adună în lumină	85
Se scutur frunzele de noapte	86
Se adună, lucruri toate, în semințe	87
Fete cu pântecul copt	88
Coboară glasul răgușit al toamnei	89
Semințele extrag simboluri	90
Din seva dulce a trupului	91
Ghimpții reci ai unui plâns	92
În brazde se coace pământul	93
Lebede privesc la televizor	94
Porți de sticlă ale clipei	95
Plasa-de-nervi a zilei	96
Sâni înțepați ca două coarne de miel	97
Adieri ușoare suflau nasul tare	98
În urma zborului spre culme iarba crește invers	99
Până timpul ne fumează și ultima țigară	100
În flori poienile se primenesc	101
Cu pași funebri de tristețe	102
Nervoși stejari cu nasul pe sus	103
Deschid cartea unei clipe	104
Din răsfaț de gură mică	105
Mă alege din durere	106
În leagănul dulce al speranței	107
Baltă de culori	108
Se primenesc pomii în muguri	109
Își ridică fagii fluierele-n vânt	110
Și dragostea-în-valuri mă înecă	111
Lasă izvorul să se bucure de apă	112
Schije de gânduri răsfrânte	113
Cu părul vâlvoi arborii înlemnesc	114
Cu versuri ierboase și gălăgioase	115
În timpultăcerii negru	116
Strânge în brațe copilăria unui băiețel	117
În barba lui crescut-a timpul	118
Cu lopata strângem gânduri	119
De smulgi bujorilor culoarea	120

Cu meseria purtată în diplomate	121
Mă risipesc ținând de umeri tinerețea ta	122
Printre flori respiră trupul-dulce	123
Oameni prăfuiți de griji	124
Suplimente de lumină	125
La masa mea eu scriu mai scriu	126
Sentimente fabricate în laborator	127

Redactor: George - Sorin Singer

Tehnoredactare: Mihaela Pistol

Format 16/61 x 86; coli de tipar: 8,5

Bun de tipar: iunie 2000. Apărut: iulie 2000

Tipărită la Imprimeria Karma & Petrescu, Craiova

Tel: 051/196136; 051/152025; fax: 051/196136

ISBN 973-9490-26-3